

ACC. N:R M. 13460 1-4.

Landskap: *Småland* Upptecknare: *Folke Svedenfors, Keskungövd*
Härad: *Sunnerbo* Berättare: *Christina Andersson*
Socken: *Känna* Berättarens yrke: *f. d. husvällerska*
Uppteckningsår: *1954* Född år *1876* i *Känna*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Emigration till Amerika, s. 1-4.

Landskap: Småland Upptecknare: Folke Svedenfors
 Härad: Sunnerbo Berättare: Christina Andersson
 Socken: Kånna Berättarens yrke: f.d. hushållerska
 Uppteckningsår: 1954 Född år 1876 i Kånna

Redan 1898 gav jag mig i väg till Amerika. Mina tre bröder hade rest före mig och det var ju klart att jag med skulle resa när jag blev i lämplig ålder för där ute i Amerika var det större möjligheter att tjäna till sitt bröd och hemma var det fattigt. Vi var många syskon och Sverige gav dålig utkomst. Alla mina bröder hade kontakt med guvernören John Lind, som var bördig från S.Ljunga och bodde i Winthrop i tidigare år. En bror arrenderade hans farm där och en var ett slag skrivare hos honom - han skrev åt många bönder som ville ha skrivit och inte kunde språket - och en bror tjänade kusk hos honom ett slag. Själv träffade jag också John Lind och minns honom mycket väl. Han var mycket tystlåten och han talade så sakta och eftertänksamt. Jag förstod på så sätt hans engelska mycket bättre än andras. En gång var jag och hörde ett föredrag av honom, jag minns inte säkert men jag tror det var ett valtal, och då begrep jag vartenda ord för han talade så sakta och tydligt. Hans fru var känd för att vara rätt besvärlig, hon var lärarinna och av tysk härkomst. Tack vare henne så var de inte så gästfria i Linds hem som de var i hans föräldrars kanveta. Och det är ju inte och tänka att hon frågade efter svenskar. Men både i Linds föräldrahem och i hans systems hem var de duktiga till att taga emot svenskar, det talade alla om. Jag var kanveta kusin med John Lind. Det var sorgligt med Linds syster Mary, för hon dog i en bilolycka. Hon miste herraväldet över en bil. Hon hette Cherrer, var gift med en tysk hon ock och han hade visst skoaffär.

Linds mor var en särskilt förständig människa och Lind själv hade ju också ovanligt gott förstånd. Man sade att om han inte varit född i Sverige så hade han säkert blivit president. Men det var ju vackert att han blev guvernör i Minnesota.

Första tiden i Amerika tjänade jag som sömmerska, men när sedan mina två bröder satt upp en affär, så flyttade jag till dem för att hushålla och de var ju inte gifta så det passade ju bra. Det gick bra för bröderna och de hade stora affärer. Till slut gifte sig ena brodern och de skildes som kompanjoner och satte upp affärer på olika håll.

De gjorde bra pengar och blev förmögna. Många ting kommer jag ihåg från den tiden de gjorde affärer med allt möjligt. Jag minns att de alltid tog hem för stora nummer på sockar. De tänkte inte på att kunderna i stor utsträckning var italienare och de hade inte så stora fötter.

En gång var jag hemma i Sverige och hälsade på över en midsommar och 1921 reste jag hem igen och sedan blev jag hemma. Jag köpte gården där far bodde. Jag minns ännu när jag kom hem. Far kände inte igen mig när jag kom hem och överraskade, men sedan vill jag säga det blev gråt och glädje av när jag sagt att det var Christina som kommit hem. Jag tog Ljungbys enda taxibil hem, det minns jag. På båten både hem och på utresan så gjorde jag en iakttagelse. När de reste ut så var det unga människor och de var så glada och förhoppningsfulla. När båten gick i motsatt riktning så var det mest äldre människor och de var så allvar-samma och värdiga och när de började närma sig Göteborg så grät de allmänt. Jag grät med och jag vinkade till alla som stod på kajen fast jag inte kände en människa. -Egent-

ligen var jag aldrig glad åt det i Amerika. Det blev så långsamt ibland och leddes vid gjorde jag också, värst första tiden. Allra värst var det när man skulle gå till bords. Då kom alltid längtan över mig, jag tänkte kanveta på hur det var i hemmet i Sverige där alla var glada och gnabbades och allt var roligt och man kände gemenskapen. Och så var det väl det att det var så mycket folk i Amerika så ingen behövde just mig liksom. Det märktes inte om man fanns eller inte. Men annars var alla så vänliga därute, på restauranger, kaféer, järnvägsstationer eller vart man kom. Här är de ju mycket stelare och tar mycket mindre notis om en främling.

Ja så kom jag som sagt var hem och köpte gården och den hade jag själv i sex år med dräng innan jag arrenderade ut den.

Det bästa med Amerika är, att pengarna där är så dryga när de förvandlas till svenska pengar. "Det är så mycket silver i dollarn".